

‘U MURAGGHIU

Ntô cuozzu, a mmienzu â ciusa, c’è ‘m muragghiu,
comu ‘n’antica turri senza scala,
rusticu munumentu rô travagghiu,
ri petri arricugghiuti nê vignala.

‘Na scena ‘i ‘n tiempu scurri mura mura :
Siemu ‘nta gghiugnu e i mitituri all’antu
lijanu jemiti , jàrsi râ calura .
Sona ‘n’arcuestra ‘i fauci nô vighali :
Si susi ‘u ciù vagghiàrdu e ‘ntona ‘n cantu :
“Pi Maria ‘u ma cori jardi r’amuri.....”
e, mentri ‘u massaru ‘nvoca lu patronu,
ci fa ‘u leccu ‘a vùci ô capurali :
“Viva Maria, viva lu so tronu !”
E in coru, tutti, cu tantu arduri :
“Viva Maria, viva lu Bamminu !”,
‘n cielu jttànnu canneddi e pitturali,
.....e annuci l’aria ‘n sciuciu finu finu.....

All’ura râ maredda ‘a massara
veni, tiniennu ‘n vrazza ‘na criatura,
cu pani e vinu e l’accua nâ quartara ;
e, mentri ‘i picciùdtti stutunu l’arsura,
a l’ùm’ra ô muragghiu ‘a figghia accuccia,
riciennu : “cueta, sciatu, statti accùra”,
e, abbuccata, scogghi spichi ntâ ristuccia,
anzina a cuannu cina inci la cirnera.

Se ‘u tiempu scurri supra ê petri antichi,
petri sunu râ massara li fatichi,
barannu â casa, â ciusa e a tutta ‘a rera.
Ma cuannu arrièri torna lu so viagghiu,
‘a so ùm’ra s’allonca nô muragghiu.